

ЖУРНАЛ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ РУМУНІЇ
ДЛЯ МАЛЯТ-ДОШКІЛЬНЯТ

2026

ЛИПЕНЬ

№ 50

БДЖІЛКА

Нас сонечко стрічає

Павло Пичина

Нас сонечко стрічає,
У літечко біжить.
Теплом всіх пригощає,
Струмочком дзюркотить.

І ми радієм разом
Яскравій цій порі.
Багато друзів літо
Дарує дітворі!

ЯК НІЧНИЙ МЕТЕЛИК ДО ВПАЛОЇ ЗІРКИ СВАТАВСЯ

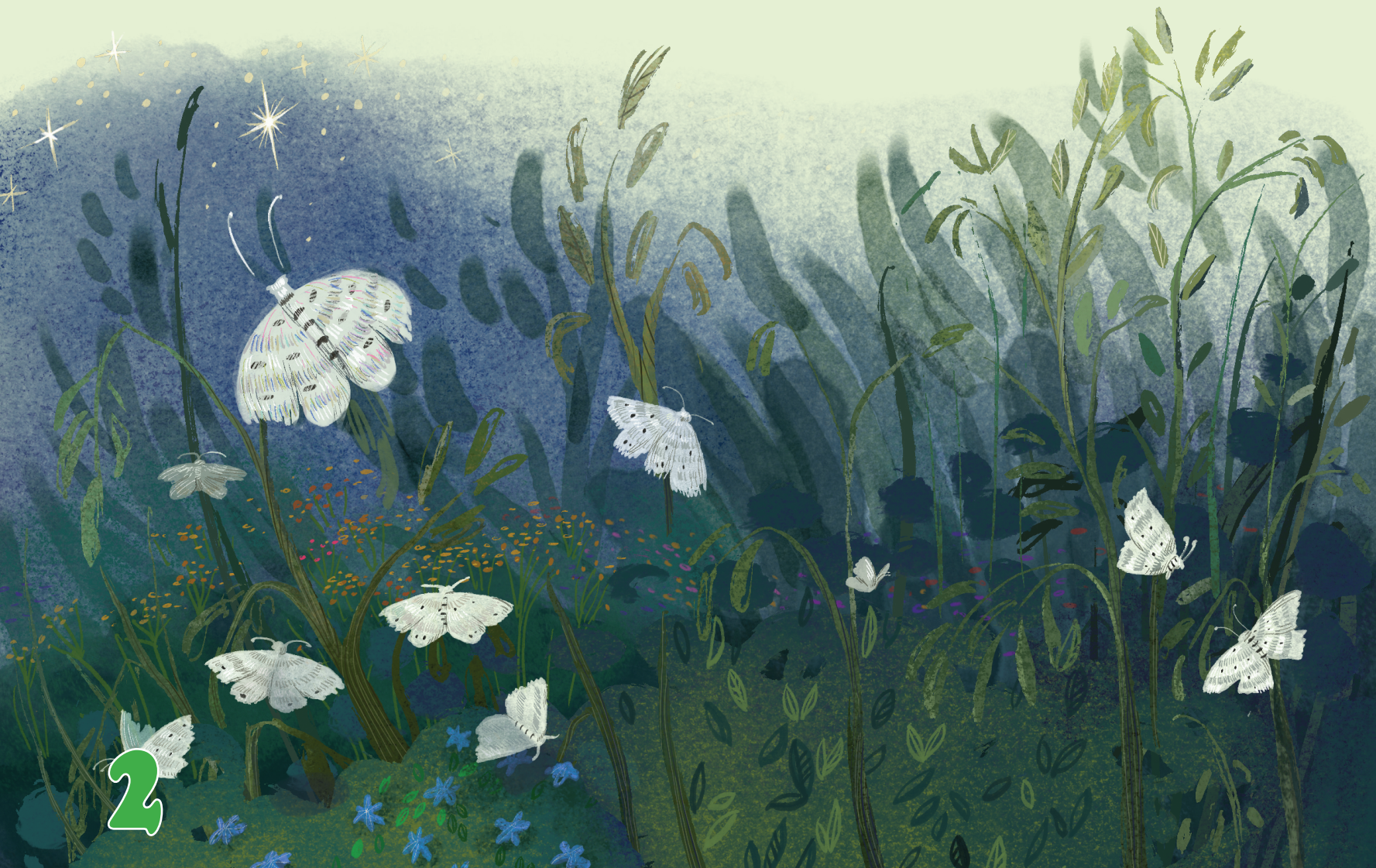
Українська народна казка

Жив собі над широким степом великий нічний метелик. Мав він крила оксамитові, розмальовані срібними візерунками, і страшенно пишався своєю вродою. А ще більше хизувався він своїм шляхетним смаком: звичайні польові квіти його не цікавили, бо мріяв метелик одружитися тільки зі справжньою зіркою. Щоночі злітав він якомога вище, тягнувся вусиками до небесних світил, але марно – зорі були надто далеко.

Аж якось теплої літньої ночі летить він над лісовою галявиною і бачить: у густій траві мерехтить дивовижне, вабляче світло.

– Оце так щастя! – скрикнув метелик. – Зірка з неба впала! Сама до мене на землю спустилася!

Склав він свої розкішні крила і каменем кинувся вниз. А там, на листочку папороті, сиділа дівчина-світлячок. Була вона маленька, скромна, зате світилася так яскраво, що навколо неї аж травинки золотилися. А поруч із нею дотлівала маленька, але гаряча жаринка, що лишилася від пастушого багаття – біля неї комаха гріла лапки.

Метелик, засліплений несподіваним коханням і власною романтикою, тієї жаринки в темряві й не помітив. Він упав на коліна перед світлячком, притис лапки до грудей і почав палко освідчуватися:

– О, моя небесна царівно! Я шукав тебе все життя! Дозволь мені обійняти твоє неземне саяво і злитися з тобою навік!

– Та ви що, пане! – злякалася світлячок. – Яка ж я зірка? Я звичайна комаха! І не підходьте так близько, бо тут дуже гаряче!

– Яка скромність! Яка жертовність! – ще більше розчулився метелик. – Ти палаєш від кохання до мене!

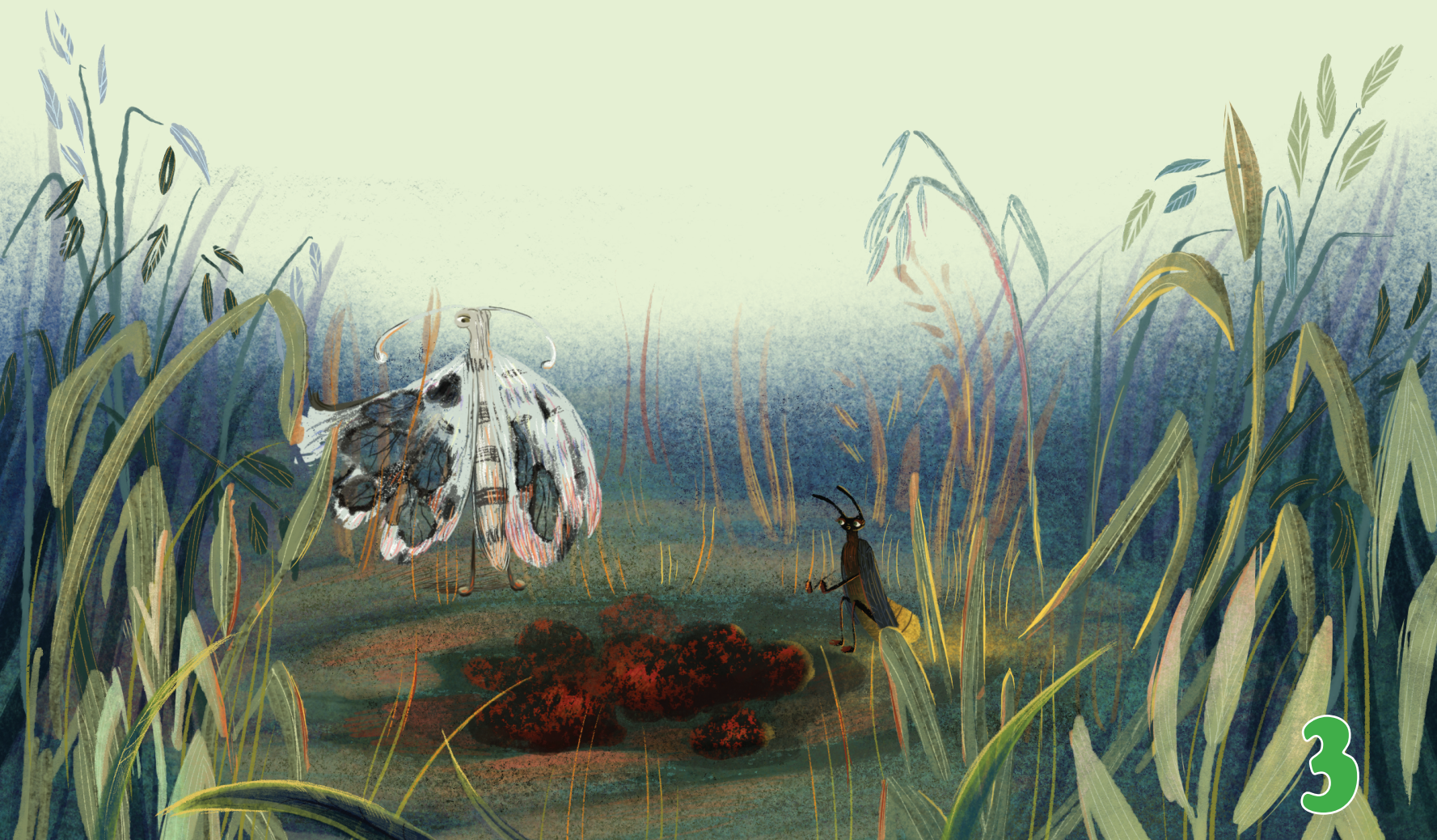
Не слухаючи бідкань дівчинки-світлячка, кинувся палкий наречений обіймати свою «зірку» і... спересердя притисся розкішними крилами прямісінько до розпеченої жаринки!

Шшш! – спалахнув тонкий оксамит. Відскочив метелик, дмухає на себе, кричить, а від його прекрасних великих крилець самі обсмалені обрубки лишилися. Більше в безкрайне небо йому було не піднятися.

Збіглися лісові комахи, охають, жаліють бідолаху, з якого щойно такий красень був. А метелик обтрусив сажу з вусиків, гордо випнув груди, взяв світлячка за лапку та й каже:

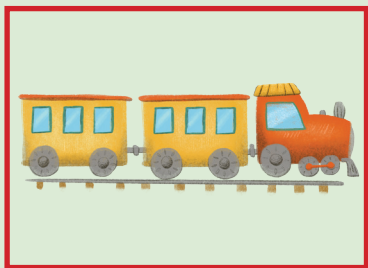
– Чого розкудкудакалися? Так, літати я більше не можу. Зате я єдиний у світі, хто заради великого кохання з неба зірку дістав і на землі з нею залишився!

Відтоді великий нічний метелик пішки в траві ходить. Буває, бурчить, що роса лапки мочить, а стеблинки шлях перегороджують, але всім жукам гордо розповідає, що його дружина – справжнісінька впала зоря. А світлячок тільки тихенько світиться поруч і привітно та лагідно посміхається.

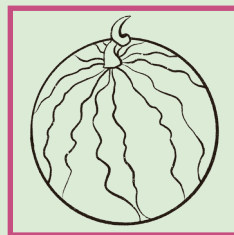
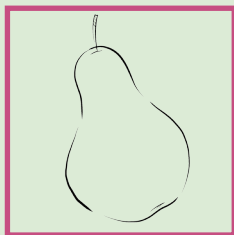
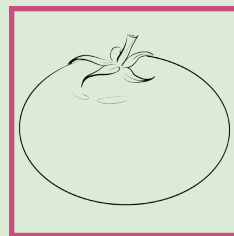
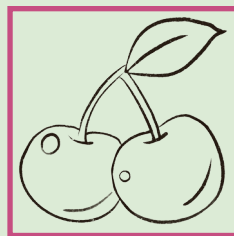
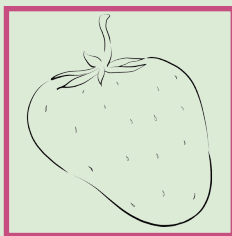
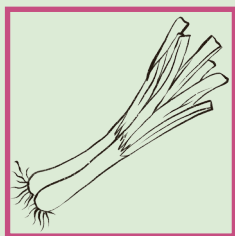
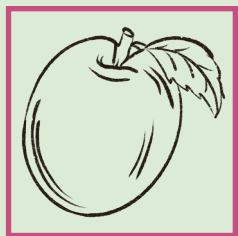

Інтерактивні вправи

① Обведи червоним кольором повітряний транспорт, а жовтим — наземний.

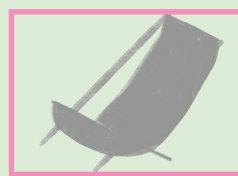
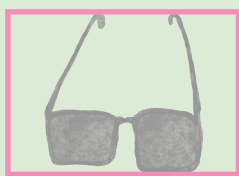
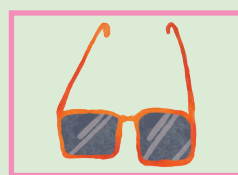
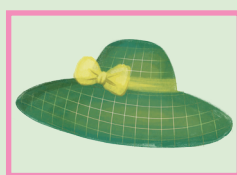
② Розфарбуй відповідними кольорами лише фрукти.

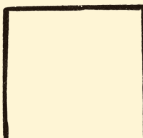
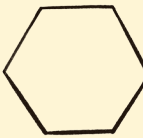
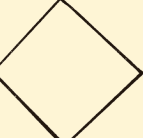
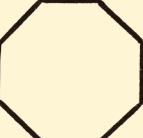
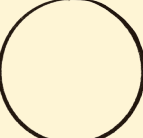
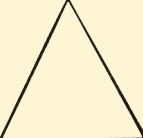
③ З'єднай лінією кожну тварину з її малюком.

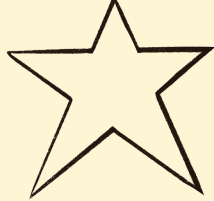
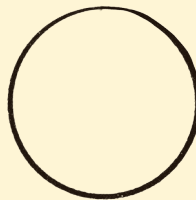
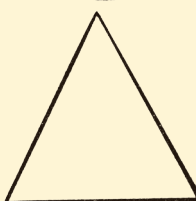
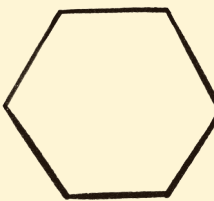
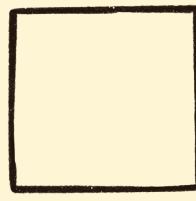
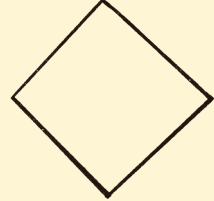
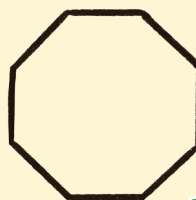

④ Знайди тінь!

Подорож комах світом геометричних фігур

	•	•	
	•	•	
	•	•	
	•	•	
	•	•	
	•	•	
	•	•	
	•	•	

Літо на пляжі

Малюнок літніх забав
на пляжі незакінчений.
Домалюй його!

Допоможи човнику дістатися до острова

ШМАТОЧОК ЛІТА

Василь СУХОМЛИНСЬКИЙ

Лариса встала на світанку, пішла в сад. Мати сказала, що пора з осінню прощатися: скоро випаде сніг, закрутить віхола. Вночі ходитиме під вікнами Дід Мороз, дихатиме крижаним холодом, від якого замерзатимуть вікна.

У саду було порожньо й тихо. Листя з дерев давно опало. Вітер гойдав голі віти. Під деревами лежало сухе листя. Воно тихо шелестіло під ногами.

Коли це серед сірого листя Лариса побачила велике рожеве яблуко. Мабуть, воно щойно впало, бо ціле було й свіже.

Дівчина зраділа. Вхопила яблуко, глянула навколо і відчула, немовби в

саду стало світліше й затишніше. Може, то здалося Ларисі, а може, й справді було: десь загув джміль.

З яблуком у руках Лариса пішла до хати. Вона поклала його на столі й сказала мамі:

– Це шматочок літа. Хай лежить воно тут до весни.

Мама всміхнулась.

Яблуко так і лежало на столі. Велике, рожеве, свіже, немовби щойно із дерева. Надворі мороз, хуртовина, а воно лежить на столі. Хто зайде до хати, гляне на яблуко й усміхнеться.

